

# RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

## ARREST

nr. 23.530 van 24 februari 2009  
in de zaak RvV X II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Migratie- en  
asielbeleid.

---

### DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese nationaliteit te zijn, op 29 december 2008 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid van 2 december 2008 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoekster ter kennis gebracht op 5 december 2008.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gelet op de beschikking van 29 januari 2009, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 24 februari 2009.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. DE SMET.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en van advocaat MAFUTA en van advocaat Th. SCHREURS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

### WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

#### 1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoekster komt België binnen op 20 augustus 2005 en verklaart zich vluchteling op 22 augustus 2005.

Op 2 september 2005 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

Op 16 februari 2007 neemt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Verzoekster dient hiertegen beroep in bij de Vaste

Beroepscommissie voor Vluchtelingen. Bij arrest van 17 december 2007 nr. 1706 weigert de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) aan verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus.

Op 9 september 2007 wordt het kind van verzoekster geboren. Het wordt erkend door de Belgische vader en heeft de Belgische nationaliteit.

Op 30 september 2007 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet).

Op 29 april 2008 neemt de gemachtigde van de minister van Migratie- en asielbeleid de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Deze beslissing wordt aan verzoekster ter kennis gebracht op 2 juni 2008.

Op 26 mei 2008 wordt aan verzoekster bevel gegeven om het grondgebied te verlaten. Bij arrest nr. 21.250 van 9 januari 2009 verwerpt de Raad dit beroep.

Op 4 juli 2008 dient verzoekster een aanvraag in voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, als bloedverwant in opgaande lijn.

Op 5 augustus 2008 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 5 november 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing waarbij deze aanvraag onontvankelijk wordt verklaard. Verzoekster dient bij de Raad een beroep in tegen deze beslissing, dat gekend is onder het rolnummer 35.272.

Op 2 december 2008 neemt de gemachtigde van de minister de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Dit is de bestreden beslissing.

*"In uitvoering van artikel 52 § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie aangevraagd op 04/07/2008 door S.K.M. (...) geweigerd.*

*Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.*

*Reden van de beslissing:*

*Voldoet niet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie.*

*Betrokkene geniet OCMW steun en is bijgevolg niet ten laste van de Belgische onderdaan.*

*Betrokkene heeft niet bewezen ten laste te zijn geweest van het minderjarig kind in functie van wie de aanvraag gedaan werd."*

## **2. Over de rechtspleging**

De Raad werpt ambtshalve op dat enkel rekening wordt gehouden met de in de procedureregeling voorziene procedurestukken. Noch artikel 35, noch artikel 36 van het Procedurereglement voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorzien in de mogelijkheid tot het indienen van een repliekmemoirie in het raam van een schorsingsprocedure. Derhalve wordt de door verzoekende partij ingediende repliekmemoirie om die reden uit de debatten geweerd.

## **3. Over de ontvankelijkheid van de vordering tot schorsing**

Ambtshalve wordt vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

Artikel 39/79, §1, eerste lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) bepaalt immers dat tijdens het onderzoek van het beroep gericht tegen de in het tweede lid bepaalde beslissingen, geen enkele maatregel tot verwijdering van het grondgebied gedwongen kan worden uitgevoerd en geen zodanige maatregelen ten opzichte van de vreemdeling mogen worden genomen wegens feiten die aanleiding hebben gegeven tot de beslissing waartegen dat beroep is ingediend.

De bestreden beslissing wordt vermeld in 5° van het tweede lid van artikel 39/79, § 1 van de Vreemdelingenwet. Bijgevolg heeft huidig beroep een schorsende werking wat de verwijderingmaatregel betreft, zodat de vordering tot schorsing onontvankelijk is.

#### **4. Onderzoek van het beroep**

4.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster zet uiteen dat de gemachtigde van de minister een beslissing genomen heeft op basis van een restrictieve interpretatie van artikel 40 van de Vreemdelingenwet zonder rekening te houden met andere gunstige bepalingen, meer bepaald de verordeningen van de Raad en de Commissie van de Europese Unie en de Belgische grondwet. Verzoekster voert aan dat de motieven van de bestreden beslissing niet correct zijn, nu zij niet enkel de moeder is van een Belgisch kind maar ook de partner van een Belgische onderdaan. Verzoekster stelt dat zij op basis van artikel 40bis van de Vreemdelingenwet meer gunstige bepalingen kan invoeren en dat zij, als familielid van een Belg, gelijkgesteld is met een EU-burger. Haar het verblijfsrecht weigeren houdt een schending in van haar recht op vrij verkeer gegarandeerd door het EVRM. Verzoekster verwijst tevens naar het arrest MRAX.

Verzoekster erkent dat zij ten laste was van het OCMW vóór haar aanvraag, vanaf juli 2008 is zij echter niet meer ten laste van het OCMW, zij legt in dit verband een stuk voor van het OCMW van Aalst.

Verzoekster is momenteel ten laste van haar Belgische familie. Dat zij niet ten laste is van haar kind, doet hieraan geen afbreuk en dit berust op een beperkende interpretatie van artikel 40 van de Vreemdelingenwet. Verzoekster kan zich beroepen op de meer gunstige bepalingen betreffende personen gelijkgesteld met EU-burgers. Verzoekster verwijst naar rechtspraak van de rechtbank van eerste aanleg te Brussel inzake de interpretatie van het ten laste nemen en naar een arrest van het Europees Hof van Justitie van 23 maart 2006, C-408/03, waarin België veroordeeld werd. Het is niet redelijk dat geëist wordt dat verzoekster ten laste komt van haar minderjarig Belgisch kind terwijl dit wettelijk nog niet in staat is om op te treden. De Belgische vader van het kind, tevens verzoeksters partner, treedt voor hem in rechte op en kan dus zo verzoekster onderhouden. Verzoekster is dus niet ten laste van de Belgische staat maar ten laste van haar Belgische familie. Dit strookt met de nieuwe interpretatie van het ten laste zijn die het Europees Hof heeft gegeven.

4.1.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster de aanvraag indiende als bloedverwant in opgaande lijn van haar minderjarige Belgische zoon. Door thans te verwijzen naar de beweerde samenwoning met de Belgische partner, weerlegt verzoekster de motieven van de beslissing niet. Verzoekster heeft immers niet bewezen ten laste te zijn geweest van haar minderjarig kind in functie van wie de aanvraag werd gedaan en ze genoot zelf OCMW-steun. De bestreden beslissing werd genomen in toepassing van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, dat bepaalt dat de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat de bloedverwant in opgaande lijn ten laste valt van de openbare overheden. Uit artikel 52, § 2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt welke documenten door verzoekster moeten worden neergelegd. De bedoeling van de wetgever is om de vestiging toe te laten

wanneer aangetoond is dat de aanvrager effectief ten laste wordt genomen door de referentiepersoon. In de bestreden beslissing wordt terecht gesteld dat verzoekster niet heeft aangetoond dat ze ten laste is van de Belgische onderdaan. Dat zij onderhouden wordt door haar partner, doet geen afbreuk aan de correctheid van de bestreden beslissing. Verzoekster maakt niet duidelijk waarom zij niet de nodige stappen onderneemt om een aanvraag in te dienen als partner van een Belgische onderdaan, nu zij met deze samenwoont en door hem onderhouden wordt. Verzoekster toont niet aan werkelijk ten laste te zijn van haar minderjarige zoon.

4.1.3. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt erop gewezen dat de uitdrukkelijke motiveringsplicht tot doel heeft de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de bestreden bestuurshandeling heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerende motief aangeven op grond waarvan ze is genomen. In casu dient te worden vastgesteld dat in de motivering van de bestreden beslissing wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, met name artikel 52, § 4, vijfde lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 en naar het feit dat verzoekster niet voldoet aan de voorwaarden om te genieten van het recht van verblijf van meer dan drie maanden als familielid van een burger van de Unie, dat ze OCMW-steun geniet en dat ze bijgevolg niet ten laste is van de Belgische onderdaan, dat ze niet heeft bewezen ten laste te zijn geweest van het minderjarig kind in functie van wie de aanvraag gedaan werd. Dienvolgens moet worden vastgesteld dat verzoekster niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht.

Uit het middel blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing aanvecht, zodat verzoekster de schending aanvoert van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) om zich bij de beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen.

Uit de stukken van het dossier blijkt duidelijk dat verzoekster een aanvraag tot het verkrijgen van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie heeft ingediend in functie van haar zoon. Zij heeft dus gebruik gemaakt van artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet dat bepaalt dat als familielid van een burger van de Unie worden beschouwd, de bloedverwanten in opgaande lijn, die te hunnen laste zijn, die hen begeleiden of zich bij hen voegen.

Artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bepaalt dat deze bepaling ook van toepassing is op de familieleden van een Belg, en dat, voor wat betreft de bloedverwanten in opgaande lijn die worden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4° van de Vreemdelingenwet en waaronder verzoekster dus valt, de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat zijn bloedverwant in opgaande lijn ten laste valt van de openbare overheden.

Deze wetbepalingen zijn duidelijk, verzoekster toont niet concreet aan welke andere meer gunstige bepaling op haar van toepassing zou zijn. De Raad merkt tevens op dat verzoekster een onderdaan is van een land dat niet tot de Europese Unie behoort en zich wenst te

vestigen bij haar Belgisch kind, zodat een grensoverschrijdend aspect ontbreekt en zij zich niet op het vrij verkeer van EU-burgers kan beroepen.

In de mate waarin verzoekster aanvoert dat zij over een verblijfsrecht beschikt als partner van een Belg, wordt opgemerkt dat uit de stukken van het dossier duidelijk blijkt dat zij een aanvraag heeft ingediend als bloedverwant in opgaande lijn van haar kind. Het staat verzoekster evenwel vrij om alsnog een aanvraag in te dienen op basis van haar relatie met een Belgische onderdaan.

Het MRAX-arrest van het Europees Hof van Justitie dat verzoekster aanhaalt, betreft de binnenkomst en het verblijf van familieleden van een EU-burger die niet beschikken over de documenten vereist voor een regelmatige binnenkomst in een andere lidstaat. De bestreden beslissing betreft niet deze situatie, verzoekster wenst zich immers in België bij haar Belgisch kind te voegen, zodat de verwijzing naar dit arrest niet ter zake dienend is.

Verzoekster legt in het kader van huidige procedure een stuk voor van 29 juli 2008 waaruit blijkt dat zij niet meer ten laste is van het OCMW. Dit stuk dateert van na haar aanvraag en verzoekster had dit kunnen voorleggen aan verwerende partij. Zij heeft dit niet gedaan zodat verwerende partij hiermee geen rekening kon houden. Bovendien wordt opgemerkt dat uit dit stuk blijkt dat verzoekster niet vrijwillig afstand heeft gedaan van haar uitkering, maar dat haar uitkering werd stopgezet als gevolg van het bevel om het grondgebied te verlaten dat haar werd betekend.

Vervolgens voert verzoekster aan dat het onredelijk is te eisen dat haar minderjarig kind haar zou onderhouden. De Raad merkt op dat artikel 40bis en artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet aan duidelijkheid te wensen overlaten. De bloedverwant in opgaande lijn (verzoekster) moet ten laste zijn van de Belgische onderdaan en de Belgische onderdaan moet over stabiele, regelmatige en toereikende bestaansmiddelen beschikken om te voorkomen dat zijn bloedverwant in opgaande lijn ten laste komt van de overheid. Het is verzoeksters keuze geweest om, ondanks deze duidelijke wettelijke bepalingen, toch een aanvraag in te dienen in functie van haar zoon die op het ogenblik van de aanvraag nog geen jaar oud was.

Verzoekster verwijst naar het arrest C-408/03 van het Europees Hof van Justitie (H.v.J. 23 maart 2006, Commissie t. België, C-408/03, Juris. 2006, PB C 143) om aan te tonen dat aan het begrip ten laste zijn een ruimere interpretatie moet worden gegeven. Dit arrest betreft evenwel de omstandigheid dat de Belgische staat automatisch een bevel om het grondgebied te verlaten kon geven aan de EU-burger die binnen de voorziene termijn de gevraagde documenten, die vereist waren voor het verkrijgen van een verblijfstitel, niet had bijgebracht. Het Hof veroordeelde de Belgische staat hiervoor. De Raad merkt op dat de omstandigheden in casu niet gelijkaardig zijn: aan verzoekster, die geen onderdaan van een EU-lidstaat is, werd geen termijn toegestaan om bepaalde documenten in te dienen. De omstandigheid dat zij voor het eerst voor de Raad een document voorlegt waarin haar partner haar ten laste neemt, doet hieraan geen afbreuk. Het staat verzoekster vrij om een nieuwe aanvraag op basis van haar relatie met een Belgische onderdaan in te dienen. Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat dit arrest de toepassing betreft van de richtlijn 90/364/EU van 28 juni 1990 betreffende het verblijfsrecht en meer bepaald de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen waarover een EU-onderdaan moet beschikken die zich op dit verblijfsrecht beroept, en niet handelt over de interpretatie van het begrip “ten laste zijn” in hoofde van een familielid dat een EU-onderdaan wil vervoegen.

Verzoekster toont niet aan dat de motieven van de bestreden beslissing kennelijk onredelijk zijn of steunen op een niet correcte feitenvinding. De bestreden beslissing steunt op afdoende, pertinente, deugdelijke en ter zake dienende motieven. De schending van de artikelen 40 en 62 van de Vreemdelingenwet kan niet worden aangenomen.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 21, § 2 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 22 en 23 van de Grondwet, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag ter bescherming van de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM), van het vierde protocol van het EVRM, van de artikelen 2 en 3 van het Internationaal Verdrag inzake de Rechten van het Kind, aangenomen te New York op 20 november 1989 en goedgekeurd bij wet van 25 november 1991 (hierna: het Kinderrechtenverdrag). Verzoekster zet uiteen dat de verwijdering van het grondgebied een schending inhoudt van haar recht op een privé- en gezinsleven, omdat zij dan gescheiden wordt van haar Belgisch kind van nog geen twee jaar oud en haar Belgische partner. Haar Belgisch kind heeft het recht om een relatie te onderhouden met zijn beide ouders ongeacht het onregelmatig verblijf van zijn moeder. De artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag bepalen dat het kind beschermd moet worden tegen discriminatie of straf gesteund op de juridische situatie van de ouders. Artikel 21, § 2, 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling die het ouderlijk gezag uitoefent of een onderhoudsverplichting heeft gesteund op artikel 203 van het BW ten opzichte van een kind dat regelmatig in België verblijft, niet mag uitgewezen of uitgezet worden. A fortiori geldt dit dan voor verzoeksters Belgisch kind. Verzoekster verwijst in dit verband naar vonnissen van de arbeidsrechtbank van Brussel van 26 juni 2006 en van 6 juli 2006 en naar een arrest van het Grondwettelijk Hof van 1 maart 2006.

4.2.2. In de nota repliceert verwerende partij dat verzoekster niet aantoont op welke wijze artikel 8 van het EVRM wordt geschonden. In de gegeven omstandigheden vormt de niet noodzakelijk definitieve verwijdering van het grondgebied geen verboden inmenging in de uitoefening van verzoeksters recht op privé- en gezinsleven. Een mogelijke toepassing van artikel 8 van het EVRM stelt verzoekster niet vrij van het verkrijgen van de vereiste documenten om het Rijk binnen te komen. Er werd reeds geoordeeld dat het recht op verblijf ondergeschikt is aan het recht op toegang. Wat het Kinderrechtenverdrag betreft, stelt verwerende partij dat dit geen directe werking heeft en dat verzoekster er zich dan ook niet met gunstig gevolg op kan beroepen.

4.2.3. Artikel 8 van het EVRM omvat het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Artikel 22 van de Grondwet, omvat eveneens het recht op eerbiediging van privé-, familie- en gezinsleven en luidt als volgt:

“Ieder heeft recht op eerbiediging van zijn privé-leven en zijn gezinsleven, behoudens in de gevallen en onder de voorwaarden door de wet bepaald. De wet, het decreet of de in artikel 134 bedoelde regel waarborgen de bescherming van dat recht.”

Het begrip “gezinsleven” in het voormeld artikel 8, eerste lid van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationale recht dient te worden geïnterpreteerd. Uit de gegevens van het dossier blijkt dat verzoekster moeder is van een Belgisch kind zodat hieruit afgeleid kan worden dat verzoekster en haar kind beschouwd dienen te worden als een

“gezin” in de zin van artikel 8 van het EVRM. Verzoekster voert in het verzoekschrift ook aan dat ze zou samenwonen met haar Belgische partner.

Wat de eerste voorwaarde van artikel 8, tweede lid van het EVRM betreft, dient te worden opgemerkt dat de “inmenging van het openbaar gezag” inderdaad bij de wet is voorzien, met name in de Vreemdelingenwet. Wat de tweede voorwaarde betreft, dient dan weer te worden vastgesteld dat deze inmenging in casu minstens één van de in artikel 8, tweede lid van het EVRM opgesomde doelen nastreeft: de handhaving van de verblijfsreglementering door de overheid is immers een middel ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde. Inzake de derde voorwaarde geldt eveneens als uitgangspunt dat het volgens een vaststaand principe van internationaal recht aan de Verdragsluitende Staten toekomt de openbare orde te verzekeren door, meer in het bijzonder, de toegang en het verblijf van niet-onderdanen te regelen. Hierbij dient echter te worden nagegaan of bij het uitvaardigen van de bestreden beslissing een juist evenwicht werd geëerbiedigd tussen de belangen van verzoekster in het kader van de eerbied voor haar gezinsleven enerzijds en de belangen van de Belgische staat in het kader van de bescherming van de openbare orde anderzijds.

Verzoekster heeft een aanvraag ingediend om machtiging tot verblijf van meer dan drie maanden die haar werd geweigerd omdat ze niet aan de wettelijke voorwaarden voldoet. Uit de bespreking van het eerste middel is gebleken dat de motieven van de bestreden beslissing correct zijn. De inmenging is voorzien bij wet en wordt gerechtvaardigd door één of meerdere van de belangen vermeld in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM.

Verzoekster laat na in concreto aannemelijk te maken dat een correcte toepassing van de wetgeving een disproportionele inmenging in haar familiaal leven zou uitmaken en dat haar private belangen dienen te primeren op de door de verblijfsreglementering beschermde belangen (RvS 12 januari 2005, nr. 139.107). Tevens dient te worden gesteld dat de bestreden beslissing één van de door artikel 8 van het EVRM opgesomde mogelijke beperkingsdoeleinden nastreeft en door de wet is voorzien en dat de verblijfsreglementering een middel is ter vrijwaring van ‘s lands openbare orde en nodig is in een democratische samenleving. Het feit dat verzoekster een kind van Belgische nationaliteit heeft, geeft geen automatische toekenning van het recht op verblijf.

De bestreden beslissing strekt er niet toe het gezinsleven van verzoekster te verhinderen of te bemoeilijken. De betreffende beslissing houdt in dat verzoekster niet voldoet aan de wettelijke voorwaarden die vervuld moeten zijn om haar aanvraag in te willigen. De betreffende beslissing houdt dienvolgens geen absoluut verbod in voor verzoekster om het Belgische grondgebied binnen te komen en er te verblijven, doch weigert haar aanvraag om verblijf in het Rijk als bloedverwant in opgaande lijn van een Belg. De bestreden beslissing heeft evenmin tot gevolg dat verzoekster definitief van haar kind en haar partner wordt gescheiden. Uit de bestreden beslissing vloeit enkel voort dat zij tijdelijk uit het land wordt verwijderd met de mogelijkheid om er terug te keren nadat zij zich in het bezit heeft gesteld van de documenten die vereist zijn om tot binnenkomst in het Rijk te worden toegelaten. In het licht van deze feitelijke en juridische situatie, dient dan ook in alle redelijkheid te worden besloten dat de in casu vermeende inmenging in het familiaal leven van verzoekster niet als onrechtmatig of disproportioneel kan worden beschouwd. De gemachtigde van de minister heeft een correcte toepassing gemaakt van de ter zake geldende wettelijke bepalingen.

Verzoekster maakt met haar betoog de schending van haar recht op een privé- en gezinsleven, zoals vermeld in de door haar aangevoerde bepalingen, niet aannemelijk.

In de mate waarin verzoekster de belangen van haar kind aanvoert, wordt vooreerst opgemerkt dat verzoekster huidig beroep niet heeft ingesteld in naam van haar minderjarig kind en vervolgens dat de artikelen 2 en 3 van het Kinderrechtenverdrag wat de geest, de inhoud en de bewoordingen ervan betreft, op zichzelf niet volstaan om toepasbaar te zijn zonder dat verdere reglementering met het oog op precisering of vervollediging noodzakelijk is. Deze verdragsbepalingen zijn geen duidelijke en juridisch volledige bepalingen die de

verdragspartijen of een onthoudingsplicht of een strikt omschreven plicht om op een welbepaalde wijze te handelen, opleggen. Aan deze bepalingen moet derhalve een directe werking worden ontzegd. Verzoekster kan de rechtstreekse schending van deze artikelen van het Kinderrechtenverdrag, en het Kinderrechtenverdrag zelf, daarom niet dienstig inroepen. Verzoekster toont evenmin aan hoe de bestreden beslissing als gevolg zou hebben dat haar kind geen menswaardig bestaan kan leiden.

Artikel 21 van de Vreemdelingenwet betreft terugwijzingen en uitzettingen uit België. Dit artikel is niet van toepassing op verzoekster, die het voorwerp uitmaakt van een bevel om het grondgebied te verlaten en niet wordt uitgezet of teruggewezen.

Wat de verwijdering van het grondgebied en de eventuele tijdelijke scheiding van verzoekster van haar kind en partner betreft, wordt verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

De schending van de door verzoekster aangehaalde bepalingen kan niet worden aangenomen.

Het tweede middel is ongegrond.

5. Uit het voorgaande blijkt dat de zaak slechts korte debatten heeft vereist. De verzoekende partij heeft geen middel aangevoerd dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. In punt 3. van dit arrest werd reeds vastgesteld dat de vordering tot schorsing niet ontvankelijk is.

## **OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:**

### **Enig artikel**

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vierentwintig februari tweeduizend en negen door:

|                   |                                                    |
|-------------------|----------------------------------------------------|
| mevr. A. DE SMET, | wnd. voorzitter,<br>rechter in vreemdelingenzaken, |
|-------------------|----------------------------------------------------|

|                |           |
|----------------|-----------|
| dhr. M. DENYS, | griffier. |
|----------------|-----------|

**De griffier,**

**De voorzitter,**

**M. DENYS.**

**A. DE SMET.**